

Kapitel 21

Sannolikheten att FRA-chefen råkat ut för en olycka bedömde Alex som obefintlig. Hade de kommit honom på spåren fanns den informationen i en snäv krets, ett par mord kunde mycket väl räcka för att täta läckan. Men hade de hittat honom en gång så kommer de att göra det igen, lagningen var tillfällig och han visste att de skulle komma att vända upp och ner på allt nu.

Marina gick inte att få tag på, inte Maxim heller. I hans fall var det förståeligt, han hade säkert fullt upp. Men ändå, så mycket som han gjort för honom borde han åtminstone visa någon form av uppskattning. Tänkte han verkligen lämna honom i sticket, var det allt han var värd för honom. Ett förbrukat redskap?

I New York hade han balanserat på gränsen, känt efter om han verkligen vågade. Så länge minsta halmstrå återstod skulle han aldrig ge sig, men när möjligheterna var uttömda visste han att han klarade av att släppa taget. Han hade sin laddade pistol på armlängds avstånd. Mentalt var han redo för ett snabbt slut.

De ängsliga nätterna låser tankarna. Han går upp, synar fönster och känner på dörrar. Läger sig igen, sluter ögonen men tvingas upp på nytt. Hur mycket han än bälgar i sig är halsen torr som en öken, blåsan fylls snabbt.

Han går ronden på nytt. Loggar in på datorn och kontrollerar kameror och larmanordningar, ringer personal mitt i natten och beordrar dem att åka ut och undersöka på plats.

Sömnen kommer stötvis och skänker ingen ro. Gränsen mellan dröm och vakenhet suddas ut och förvandlas till ett vildvuxet hallucinatoriskt ingenmansland där labyrintlika flyktvägar leder i cirklar, in i allt smalare gränder och ner i avgrundsmörker. Väggarna kryper närmre inpå.

Tapetmönstret förvandlas till plågade förvridna ansikten, med ringlande ormar därinnanför. Utanför tassar skuggor på tå och inväntar anfall. En starrblind tiggare klamrar om benet, väser och rabblar *syndaren skall brinna i helvetet*, grinar spefullt med sin tandlösa käft och följer honom med mjölkvita linser. Rummet fylls av nedlåtande viskningar och föraktfulla skratt.

Bilar förföljer, folk spanar och gömmer sig. Onda avsikter döljs i minsta vrå. Varje ord är en attack, varenda konversation blir till en konspiration. Verkligheten flyter formlöst, dimman attackerar på nytt.

Uppträdde inte statsministern bra märkligt på TV, darrade hon inte på stämman när de pratades vid per telefon i går morse? Kanske var det som den blinde sa, ett straff.

Han visste att ryssarna hade långt gångna planer på AI-vapen, troligtvis fanns de redan i bruk. Insektslika farkoster med tunna vingar, styrda av maskininlärningsalgoritmer på mikrokontroller och försedda med motorer som tog sin energi direkt ur omgivningen.

Med förmåga att identifiera enskilda individer, laddade med dödligt gift eller små riktade sprängladdningar, dresserade att söka upp och tillintetgöra sitt mål. Ville de plocka bort honom var det enkelt.

På FRA-chefens begravning träffar han både statsministern och chefen för Säkerhetspolisen öga mot öga. Det är första gången efter dödsfallet, och även om

chefen för Säkerhetspolisen är blekare än vanligt så avslöjar han inte på något sätt om ifall han vet något. När statsministern ser Alex är det som att en skälvning går igenom hennes kropp.

Fru statsminister hälsade mötesdeltagarna välkomna. Cheferna för statens samtliga säkerhets- och underrättelseorgan hade blixtkallats till ett akut krismöte i Rosenbad. Statschefen var informerad.

De var alla skakade av den senaste tidens händelseutveckling som försatt Sverige i en av de svåraste situationerna landet stått inför sedan andra världskriget.

Statsministern gav en kort lägesbeskrivning:

Man hade sedan länge förstått att det fanns en mycket högt uppsatt affärsspion i det svenska näringslivet som under många år läckt information till den ryska staten om hemliga industriprojekt, tekniska system och produkter, offerter, marknadsföringskampanjer och annan avgörande information om kunder till stora svenska företag. Skadan var oöverblickbar, kostnaderna astronomiska.

Med tiden hade kretsen av möjliga gärningsmän krympt. De sista pusselbitarna hade lagts, nu var det polisiärt uppklarat. Att lagföra personen var däremot omöjligt. Dels fanns inga som helst bevis, dels hade man att göra med en oerhört mäktig, välrenommerad och skärpt individ med ett omfattande globalt kontaktnät.

Framför allt skulle en skandal av den storleksordningen vara mer än vad nationen tålde och var därför tvungen att begravas. En summerton hördes från MUST-chefens telefon, en av medarbetarna på KSI ringde.

"Fru statsminister, han lämnar Bromma just nu. De har precis lyft... han ensam, plus besättning..."

Chefen för Säkerhetspolisen höjde på ögonbrynen medan statsministern vände sig mot chefen för den militära underrättelsetjänsten.

"Destination?"

"Sochi, Ryssland..."

Ett mummel spred sig kring bordet.

"Ja, det var väl passande", sa statsministern kyligt.

"En JAS-rote befinner sig i detta nu nordväst om Gotland, vi kan tvinga ner honom", inskräpte Must-chefen lite väl förmätet varpå statsministern slängde en glasartad blick och frågade om han på fullt allvar tyckte att hon skulle beordra nedskjutning när de vägrade.

"Den bluffen kommer han att syna. Skulle jag skjuta ner Sveriges främste företagsledare utan tillstymmelse till bevis, med besättning och allt, för att sedan beskylla honom för att vara rysk spion, kommer jag att gå till historien som den regeringschef som tog begreppet 'politiskt självmord' till en ny och oöverträffbar nivå. Men det kanske är det du vill..."

Chefen för den militära underrättelsetjänsten skruvade på sig och gjorde ett lamt försök till ursäktande gest. Statsministern höll kvar sin mörka blick, överläppen ryckte svagt.

"Nej, vi sitter här som snälla skolflickor och väntar till dess han är tillbaka. Om han nu avser att återvända", sa hon med en än kärvare underton.

"Hur hanterar vi saken därefter?" undrade chefen för Säkerhetspolisen.

"Ja du... vi får väl improvisera, och prioritera rätt som omväxling. Vad är annars nästa steg, skydda export till Talibaner?"

"Jag menar..."

"Jag vet för helvete vad du menar!"

Den tillförordnade chefen för FRA, vars egen chef mördats av utländska agenter, tyckte att man gott kunde använda ryssarnas egna metoder. Statsministern, som lät honom brodera ut sitt tankegods, såg ut som att hon tyckte idén var fullt rimlig och värd att beakta.

Deltagarna tittade sig oroligt omkring och till sist på statsministern som satt tyst ett bra tag innan hon åter tog till orde.

"Oaktat vilket får detta under *inga omständigheter* läcka ut, den jäveln skall inte slippa undan", sa hon med ett ursinne lika bottenlöst som en norrländsk tjärn.
